
VE RI
TAS

POESII

—

PRIMA-VERBA

DE

AL. A. MACEDONSKI
STUDENT IN LITERE

BUCURESCI
TYPOGRAFIA E. PETRESCU-CONDURATU
42, Strada Colțeĭ-Batiște, 42
1872.

POESII

PRIMA-VERBA

DE

Al. A. MACEDONSKI

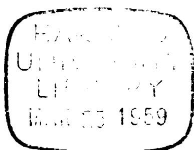
STUDENT IN LITERE

BUCURESCI

TYPOGRAPHIA E. PETRESCU - CONDURATU

42, Strada Colţeĭ-Batişte, 42

1872.

Tóte esemplarele ce nu vor purta semnătura autoruluĭ se vor considera ca contra făcute şi urmări conform legiĭ.

DEDICATIUNE

IUBITEI MELLE MUME

Mamă ! aste versurĭ primesce de la mine,
De şi pot ca sĕ móră de cum vor apărea;
Muri-vor pentru lume iar nu şi pentru tine
Căcĭ ele sunt o parte din ănimióra mea!

De şi acéstă carte, uitată, aruncată,
In casele streine prin colţurĭ va ḑăcea!
In casa'mĭ părintéscă cu grijă aşeḑată
La locul de onóre veĭ fi o! cartea mea!

De şi streina lume rîḑând cu ironie
Sarcasmele amare în contră-mĭ va scotea,
O mamă ce veghiat-a p'a mea copilărie
Lăuda-va este versurĭ din cărticica mea!

Bucurescĭ, 14 Septembre 1872.

LA DEFUNCTUL MEU PARINTE

GENERAL ALEX. D. MACEDONSKI

Pe mórte'ţĭ văl negru eŭ trebue a trage
Căcĭ ómeniĭ ceia de sânge pătaţĭ
Din lumea acésta, [illegible] eĭ sĕ vor retrage,
Goniţĭ de consciinţiă, de sânge urmaţĭ!

Bucurescĭ, 1869

UA VOCE

Popole Române haĭ şi te ridică
Ânima domnéscă 'ţĭ-este inemică!
Popole Române tu eştĭ lănţuit,
Drepturile-ţĭ tóte, vaĭ! ţi s'a rĕpit!
Nimenĭ nu cutéḑiă nicĭ se-'ţĭ maĭ vorbéscă,
Tremurăm de frică 'n ţéra Românéscă!

Bucuresciu nostru, vechia capitală,
Vaĭ! se stăpânesce c'o forţiă brutală,

Căci Românul nostru este obosit
Şi în lanţurĭ grele şéde lănţuit!
O Române unde'ĭ vitejia ta,
Când Românul singur, ḑece învingea!

Popole Române, nu cum-va veĭ plânge?
Asta maĭ lipsesce, când lanţu ne strânge.
Să vedem Românul plângĕnd ca femeĭ
In loc c'a luĭ spadă sĕ scótă scânteĭ,
Să înóte 'n sânge omorînd pe hoţĭ
Şă gonimŭ din ţéră pe tiraniĭ toţĭ!

Omul ce cutéḑiă ca se vĕ vorbéscă
E ânimă verde căcĭ e Românéscă!
Este un braţ forte căcĭ e Românesc,
Şi Românul are sânge vitejesc!
El nu dă preţ vieţiĭ, căcĭ este Român
Şi nu recunósce p'un infam stăpân!

Oh! ne jefuiră şi ne prăpădiră,
Şi rĕbdară toţĭ, nimenĭ nu săriră

Pân' la tyranie ca sĕ'şĭ facă loc,
Când ne-a luat cenuşia şi de lêngă foc!
Ênsă-acuma timpul étă c'a sosit!
V'a rĕbdat Românul dér vi s'a 'mplinit!

1866, Ianuariŭ.

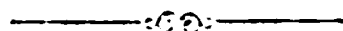

ROMĂNÉSCA.

Nu maĭ plângeţĭ nimenĭ, veselĭ toţĭ se fim,
Sub stindardul ţĕreĭ o să ne unim!
Plângă o femeie ne avĕnd putere
Să-şĭ apere dreptul, singura'ĭ avere;
Plângă şi copilul, plângă cel bătrên:
Nicĭ o-dată însĕ, junele Român!
Junele acela, décă dênsul plânge
Nu'ĭ curge prin vine Românescul sânge!
Ănima 'ĭ este a unuĭ om străin,
Care în sclavie geme cu suspin!

Căcĭ Românul nostru nicĭ o-dată plânge,
Când altu-'l apasă el bea al luĭ sânge!
Nu maĭ plângeţĭ déră, veselĭ toţĭ să fim.
Sub stindardul ţăreĭ o să ne unim!
Şi unițĭ sdrobi-vom lanţul de sclavie,
Şi plinĭ de ferice şi de veselie,
Vom striga o-dată: Décă ne-am uuit
Ét'-apăsătorul este biruit!

1866.

* *
*

Avântă-te suflet prin dulce cântare
Şi spune la lume când este trădare,
Ca s'o deşteptăm!
Căcĭ dulcea-ne ţéră trădată greŭ este;
Române la arme! Poetu-ţĭ dă veste,
Cu toţi se luptăm.

Invinge-veĭ óre ? . . . Nimic nu reţine
Torentul ce curge şi spre mare vine,
De ênsu-şĭ împins.
Sdrobesce o-dată şi lanţul sclavieĭ
Ér după acea te dă bucurieĭ,
Când tu aĭ învins.

Veḑĭ, cine 'n tăcere, pumnalu'şĭ gătesce!
Veḑĭ sub aste rose c'aspida-'şĭ târesce
Un corp veninat,
D'acea acuma la arme Române!
Nimic de cât lupta, alt nu-'ţĭ maĭ remâne,
Când escĭ oprimat;

Când legea cea sântă, vedé-veĭ călcată . . .
O lege prin lupte ce fu proclamată! . . .
Nu, nu veĭ tăcea;
Sub stindardul ţĕreĭ cu toţĭ ne vom strânge;
Călcătoriĭ legeĭ vor zace în sânge;
Ne vom resbuna!

Românе 'ţĭ trebue, spre a te conduce,
Un cap unde mintea maĭ mult va strĕluce,
Şi tu 'l veĭ găsi!
Un om ce renunţă la tot pentru ţéră,
Nu unul ce este o hiară,
Când póte sdrobi!

1866, Ianuariŭ.

EFECTUL AMORULUI

Era uă séră mysteriósă,
Véntul prin frunḑe uşior trecea
Şi subt uă céţiă întunecósă
Figura Luneĭ se ascundea.
Déră când luna ér' s'arĕtase,
Pe lêngĕ rîul murmurător
Vĕḑuiŭ uă roche d'albă mătase, . . .
Vĕḑuiŭ un Angel surîḑĕtor!

Pĕrul eĭ d'aur în libertate
Cădea pe sînu'ĭ alb ca de crin,
S'alc eĭ buḑe nesărutate
Avéŭ surisul cel maĭ divin!
Nimenĭ pe dênsa n'o sărutase! . . .
Şi nu 'ĭ jurase, . . . etern Amor!
Putea să pórte albă mătase
Ast angel dulce surîḑător!!

Era frumósă! . . Era divină!
Nicĭ o durere nu cunoscea;
De orĭ ce grijă erea vergină;
Ce este lacremĭ tot nu scia!
Nicĭ o ființă nu inspirase
Amoru 'n sênu-'ĭ fermecător!
Putea sĕ pórte albă mătase
Ast angel dulce surîḑĕtor!!

Ânsĕ d'odată . . . vĕḑênd un june
Ḑăriĭ vergina că tresări . . . .
'I vĕḑuĭ mâna pe sên că 'şĭ pune . . .
Ea începuse de a iubi!

Vaĭ! acest june 'ĭ inspirase
Amoru'n sênu'ĭ fermecător!
Purta-va mâine alba mătase
Ast angel dulce surîḑetor?!

. . . .

Nóptea trecuse . . . ḑioa venise,
Și éră séra s'apropia;
Vĕḑuĭ feciόra . . . Ingălbenise! . .
Lacremĭ amare mereŭ vĕrsa! . .
Amoru 'n peptu'ĭ se strecurase
Și-'ĭ luă surîsul fermecător,
'I luă și rochia d'albă mătase! . .
Și-'ĭ dete chinul torturător!!

Bucurescĭ. 1872, Iuliŭ 28.

SUVENIR

O nópte-'ntunenósă
Pe mare se'ntindea,
Şi unda furiósă
De malurĭ se sdrobea . . .
Ér vêntul greŭ mugea!

Venezia 'n depărtare
Cu'ncetul dispărea,
Ş'a mărei şuerare
Din ce în ce creştea . . . .
Furtuna începea!

Din ce în ce pămêntul
La ochi'mĭ se stergea . . .
Ş'atuncĭ maĭ tare, vêntul
In faţă mĕ lovea . . . .
Pămêntul dispărea!

Ér unda cea spumósă
Adesea mĕ stropea,
Şi marea furiósă
De nave să sdrobea . . .
Şi nava greŭ gemea!

Bucurescĭ, 1872 Iuliŭ 27.

NOTA: Poesia acésta 'mĭ fu inspirată de reminiscenţa plecăreĭ melle din Venezia la Triest; căcĭ în adevĕr era o mare furtună când lăsaiŭ acest oraşiŭ; asemenea era nópte căcĭ vaporul din Venezia plécă la 12 ore nóptea.

GONDOLIERUL

Gondoletă graciósă
Ce te legenĭ voluptuos,
Mergĭ pe marea furtunósă
Către ţĕrmul 'ntunecos;

Căcĭ de şi este furtună
Eŭ sunt astă-ḑĭ asceptat,
De ființa cea maĭ jună
Care stă-'n acel palat!

Gondoletă graciósă
Mergĭ ca vêntul peste val!
Căcĭ m'ascépt'a maĭ frumósă
Dintre fete p'acel mal!

Gondoleta mea iubită,
Taie valul furtunos,
E Signora([1]) Margarită
P'acel mal întunecos!!!

([1]) Espresiunea Signora nu se usitédă numaĭ pentru a dice Dómnă, ci âncă vorbind despre uă damă mare: «E una Signora» în gura unuĭ Italian va se dică e uă damă mare; prin urmare în ultima strofă a Gondolieruluĭ frasa: E Signora Margarită, însemnédă: E Dómna cea mare, cea nobilă, etc.

UA DURERE

Casa-mĭ părintéscă e înstreinată,
Şi un altul şéde unde am şeḑut!
Dulcea-mĭ grădiniţă e necultivată,
Fel de fel de ĭerburĭ în ea a crescut!

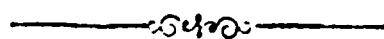
Camera în care am venit în lume
Aḑĭ adăpostesce pe un om strein!
Aŭ uĭtat veciniĭ chiar şi al meŭ nume . . .
Eĭ n'ar recunósce pe al lor vecin!

N'a rĕmas din mine nicĭ uă suvenire;
Numaĭ al meŭ nume, jumĕtate sters,
Maĭ se află ăncă p'uă vechie ḑidire
Incrustat în josul unuĭ singur vers!

Alt ce-va nimica se aduc' aminte
Că a mea pruncie petrecuĭ aci!
Numaĭ al meŭ nume şi douĕ cuvinte
Ce şi mâine póte că nu vor maĭ fi!!

Şi de aşiŭ vrea mâine, pentru suvenire,
Sĕ iaŭ într'uă mână din acel pământ;
Séŭ numaĭ uă piatră din acea ḑidire,
Póte mi s'ar ḑice, că stăpân nu sunt!!

Bucurescĭ, 1872 Iuliŭ 29.

LA MÓRTE 'I

Fugiţĭ cu toţiĭ de lûngă mine;
Amicĭ, acuma sunt disperat,
Nimenĭ nu póte ca să mĭ-aline
Aste suspine,
Ce făr' de fine
Vărs ne'ncetat!

Subt acest arbor care s'aplécă,
Décă voĭ mâine m'eţĭ 'mormênta,
Sĕ luaţĭ dintr'ênsul uă verde créčă
Ce peste mine veţĭ scutura!

Căcĭ orĭ ce ramurĭ ea le atinse
Din acest arbor ce v'arăt eŭ . . .
Inse-a eĭ viaţă iute sĕ stinse . . .
Ah! de s'ar stinge şi'n sînul meŭ!

Lûng' acest arbor, pe lûngă séră,
Venĕm adesea singur cu ea,
Şi 'ntréga nópte de primă-véră
Strîngém la pieptu-mĭ pe draga mea!

Insĕ-a eĭ viaţă iute sĕ stinse . . .
Subt acest arbor sĕ mă 'ngropaţĭ!
Ş'una din ramurĭ ce ea atinse
Peste mormêntu-mĭ se scuturaţĭ!

Fugiţĭ cu toţĭ de lûngă mine;
Amicĭ, acuma sunt desperat,
Şi numaĭ mórtea o sĕ'mĭ-aline
Aste suspine,
Ce făr' de fine
Vărs ne'ncetat!

Bucurescĭ, 1872 Iuliŭ 27.

1872!

Vedem cu faţa îmbătrânită
Umblând prin strade nisce copiĭ!
Generaţiune de tot slăbită
Care trăesce numa 'n orgiĭ!

Bucurescĭ, 1872 August 4.

TENERUL-BATRENU

De multe orĭ când nóptea aprópe e finită,
Când luna luminósă începe-a se păli,
Pe mâna-mĭ tremurândă plec fruntea-mĭ încreţită,
Şi la trecutu-mĭ dulce mĕ'ntorc a mĕ gândi.
Ş'atuncĭ ce multe gândurĭ în mine sĕ adună!
Ce multe suvenirurĭ în minte-îmĭ revin!
Ce miĭ de dulce şiópte l'auḑiul meŭ resună;
Ce miĭ de dulcĭ figure pe mine sĕ înclin!
Revĕd cele fiinţe ce am iubit uă-dată,
Amantă şi prieten apare 'n jurul meŭ,

Ş'a ḑiilelor ferice . . . ghirlanta cea uscată,
Căcĭ ele sunt trecute cum sunt trecut şi eŭ!

Trecute aste ḑile de dulce fericire,
Când eŭ cu Isabela-mĭ pe câmpul înflorit
Uĭtam orĭ ce durere, n'avém altă gândire
Decât a ne tot spune amorul infinit!
Trecute aste ḑile când eŭ cu Celestina
Intr'o uşióră barcă noĭ undele tăiam!
Căcĭ ea era frumósă, căcĭ ea era vergina
Ce'n timpurile acelea din ânimă-mĭ iubém!
Trecute aste ḑile când eŭ cu Margareta,
Schimbam întréga nópte sublime sărutărĭ! . . .
Trecute şi acelea când cu Elisabeta
Gustam a voluptăţeĭ plăcute desmierdărĭ!

Trecute aste ḑile! . . . Aşia îmĭ strig în mine,
Când miĭ de suvenirurĭ la ochi-mĭ strelucesc!
Şi ér strig în durerea-mĭ, ce n'o să aibă fine:
De ce aşia de tĕner eŭ sĕ îmbătrânesc?!
De ce născuĭ în lume? . . . De ce gustaĭ amorul?
De ce a mea ferice avut-a un finit?
Ca eŭ sĕ plâng trecutul, . . mereŭ ca se'ĭ duc dorul,

Când el este departe . . . şi eŭ îmbătrânit!
Trecute aste ḑile plăcute şi frumóse,
Eŭ maĭ repet odată, chemând în suvenire,
Verginele în juru-mĭ şi tandre şi graciósc . . .
Verginele! . . când viaţa-'mĭ se ţine de un fir!

Şi'ndată miĭ fiinţe apar l'a mea vedere,
Şi una dupĕ alta dispare surîḑênd;
Fantomele acestea insult' a mea durere,
Şi pare că îmĭ ḑice vĕḑându-mĕ plângând:
„S'aŭ dus acele timpurĭ, şi tu de şi eştĭ june
Aĭ faţa vestejită şi eştĭ îmbătrânit?
Din ḑilele trecute respunde ce-ţĭ rĕmâne,
Din ḑilele acelea ce iute-aĭ cheltuit!
O! tinere sĕrmane, eştĭ june de etate,
Dér veḑĭ décă la viciurĭ tu nu aĭ pus un frîn,
Cum palidă 'ţĭ-e faţa şi mâinile-ţĭ uscate,
Şi cum de şi eştĭ tîner acuma eştĭ bătrîn!"

Apoĭ aceste umbre în jurul meŭ danţéḑiă,
Şi 'n peptul meŭ atuncea s'ardică un suspin!
Dér ḑioa sĕ apropie, lumina 'naintéḑiă,
Şi stéoa 'ncet se pierde pe cerul cel senin!

Visiunea . . . şi ea 'ncepe cu 'ncetul sĕ slăbéscă;
Acele multe umbre maĭ iute dănţuiesc . . .
Si ḑioa şi maĭ iute începe ca se créscă,
Si umbrele-fantome acuma se răresc!
Dér încă par' că-'mĭ ḑice: „Eştĭ tîner de etate,
Si veḑĭ décă la viciurĭ tu nu aĭ pus un frîn,
Cum palidă 'ţĭ-e faţa şi mâinile-ţĭ uscate,
Si cum de şi eştĭ tîner acuma eştĭ bătrîn!!"

Bucurescĭ, 22 Iulie 1872.

EA E DEPARTE

A mea privire tot rĕtăceste,
In depărtare mĕ uit mereŭ;
Si ḑi şi nópte nu s'odihneşte
Sufletul meŭ!

Este departe a mea iubită,
Si către dênsa ochiu-mĭ îndrept,
Căcĭ şi viaţa mĭ-este sfêrşită
Din al meŭ piept!

Nenorocite! . . Uite, privesce,
Ea e departe! îmĭ strig mereŭ;
Si ḑi şi nópte nu s'odihnesce
Sufletul meŭ!

Totul aicea mi-o reaminte:
Étă vălcéoa unde-o vedém,
Unde 'n a vereĭ nópte ardinte
O sărutam!

Ah! şi acuma de şi tot june,
Peste o grópă me aplec eŭ!
Dorul de dênsa crud te rĕpune
Sufletul meŭ!

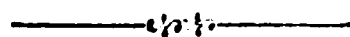
De ce-am lăsat-o ca sĕ maĭ plece,
Căcĭ póte mâĭne de va veni,
Afla-va 'n locu-mĭ o piatră rece!
Nu voiŭ maĭ fi!

'Mĭ-aduc aminte că la plecare,
Luând batista o agită!

S'apoĭ trăsura'ĭ în fuga mare
Se depărtă!

Dér sunteţĭ triste, voĭ suvenire,
Ce pe la ochi-mĭ sburaţĭ mereŭ,
Căcĭ regretédiă cea fericire
Sufletul meŭ!

Bucurescĭ, 1872 Iulie 30.

LA O DOAMNA

Acum iubito, timp de juneţe,
De mult în urmă-ţĭ tu l'aĭ lăsat;
S'amorul n'are nicĭ o tandreţe
Pentru ființa în bătrâneţe!
O négră cómă ce-a 'ncărunţat
Numaĭ atrage p'acest băiat!

Viena, 1870 Maiŭ.

MURINDA

D'al morței fior era coprinsă,
Si ea cu mórtea se tot lupta;
Ér pe o masă. . . . aprópe stinsă,
O lampă ăncă maĭ lumina.
Nóptea aprópe că se finise:
Părea maĭ bine, numaĭ gemea;
Insĕ în nópte se audise . . .
Cântând pe casă o Cucuvea.

Palida'ĭ faţă ancă frumósă
L'ast cânt lugubru se încreţi,
S'o impresiune maĭ durerósă
P'a eĭ figură să'ntipări!
Mâna vergineĭ acum rĕcise! . . .
Viaţa din sînu'ĭ se retrăgea, . . .
In van pe casă nu s'auḑise
Cântul funebru de Cucuvea!

Lumina lampeĭ se micşiorase,
Apoĭ odată maĭ fâlfăi! . . .
Viaţa vergineĭ, vaĭ încetase,
Camera'n umbre se 'nvălui!
Paserea nopţeĭ care cobise
P'al eĭ cadavru se 'nveselea;
In van pe casă nu s'auḑise
Cântul funebru de Cucuvea!

Bucurescĭ, 1872 August.

PRÉ DE TIMPURIU

Grăbit-am în lume din cupa plăcereĭ
Să gust, dér acuma în prada durereĭ
Suspin ne 'ncetat!
E trist'a mea viață și corpul meŭ dace!..
Amorul, Orgia, de loc nu-mĭ maĭ place
Căcĭ pré m'a 'ncântat!

Vaĭ, însușĭ și Rosa, când tare'ĭ calórea,
Cu voe séŭ fără îșĭ perde culórea;

Să uscă curînd !
Ast-fel şi fiinţa-mĭ de şi este jună,
Pălită de sóre cum şi de furtună,
Se stinge nevrînd !

Copil eŭ sunt âncă şi sunt lângă mórte ! . .
Si nimenĭ e 'n urmă-mĭ un doliŭ să-'mĭ pórte
Cu plâns arḑiător !
Căcĭ las numa'n urmă mulţime de lume,
Si nimfe frumóse al cărora nume
Eŭ nu maĭ ador !

Durerea e'n mine şi crudele chinurĭ,
Mĕ face a plânge, a scóte suspinurĭ !
Si 'n orĭ-ce moment,
Durerea maĭ face ca slaba-mĭ fiinţă,
Să fie coprinsă de crudă căinţă,
Se plângă arḑênt !

Sĕ plângă, căcĭ mâine pămêntul cel negru,
Deschide-va 'n sînu'ĭ sepulcrul funebru
In care-o să fiŭ !

In care tot puiul ce vrea ca sĕ sbóre
Nainte d'a-ĭ cresce maĭ tarĭ aripióre,
El cade şi piere că'ĭ pré timpuriŭ!!

Bucurescĭ, 1872 August 9.

ULTIMUL CANT

„Pe marginea mormêntuluĭ cu fruntea 'ngălbenită,
„Cu ochiĭ plinĭ de lacremĭ pe dênsul mĕ aplec;
„Slăbesce a mea mână, ia mintea-mĭ rĕtăcită,
„Suspinul de durere în pieptu-mĭ îl înec!

„Adio, dér o câmpurĭ de miĭ de florĭ smăltate;
„Adio, pădurice, curînd n'o sĕ maĭ fiŭ!
„Adio, floricele de fluturĭ cununate!
„Adio, ḑic şi ţie torente argintiŭ!

„Ér voĭ o păsărele! Adio vĕ ḑic voă,
„Dér maĭ cântaţi-mĭ ăncă un când desmierdător,
„Căcĭ mie'mĭ trebue cânturĭ cum floreĭ trebne roă,
„De şi eŭ ştiŭ acuma curînd că am se mor!

„Cântaţi-mĭ păsărele căcĭ prin aceste câmpurĭ,
„Nu ştiŭ sermanul, mâine de voiŭ maĭ rĕtăci,
„Căcĭ mâine voiŭ fi póte déja între mormênturĭ
„Si subt o 'ngustă piatră profund voiŭ odihni!

„Ş'atuncĭ prin aste locurĭ atât de 'ncântătóre,
„In van frumóse paserĭ cântând mĕ veţĭ chiema,
„Căcĭ nu sĕ maĭ întórce acela care móre,
„Şi voĭ întréga ḑiuă în van veţĭ ascepta!

„Cântaţĭ dér păserele şi voĭ ḑefirĭ suflaţĭ!
„Şi voĭ clare torente maĭ dulce murmuraţĭ!
. . . .
. . . .

Nu ḑise alte vorbe cel june desperat
Muri . . . şi trecătorul pe câmp l'a mormêntat;

Dér înse pe mormêntu'ĭ o flóre a crescut . . .
Subt altă formă omul acuma a trecut!
Materia luĭ nutrit-a pămêntul însetat . . .
Ş'o flóre sĕ produce din corpul îngheţat!

Bucurescĭ, 22 Iuliŭ 1872.

*

*   *

Gustaĭ şi fericea ! . . Gustaĭ şi amorul !
Dér eŭ maĭ am încă curagiŭ sĕ plăng,
Când singur la tóte am dat cu piciorul
Ne vrînd cu'ngrijire la sîn sĕ le strîng!
O ! ce mic e omul şi ce mult doresce !
Nimica nu 'ĭ place, nimic nu e bun,
Nu stie sermanul niciĭ chiar ce voesce.
Şi om ca tot omul ca el fuĭ nebun !
Dorit-am odată, amorul, plăcerea ;
Dér cum pe aceste abia le custaĭ,
Vaĭ ele 'mĭ părură amare ca fierea
Şi dulcea lor cupă departe-aruncaĭ.

Florenza, 1872.

PRIMA-VÉRA

Primă-véra nasce, flórea înfloresce,
Câmpul cu verdéţiă éră sĕ vestesce:
Dafinul albesce
De albele'ĭ florĭ!
Arboriĭ de cuĭburĭ ér să încunună,
Miĭ de păsărele éră să adună;
Selbile resună
De privighetorĭ!

Fel și fel de fluturĭ, cu fel de culóre
Sbor după o flóre pe o altă flóre,
Maĭ încântătóre
Și maĭ cu profum!
Cerul se 'nsenină, frunḑele șioptesce,
Raḑele de sóre dulce ne'ncălḑesce;
Căcĭ în fine este
Primă-vér 'acum!

P'între verḑĭ tufișiurĭ iute se strecóră,
Aicĭ o femeie, din coa o fecióră
Lesne creḑătóră
C'un adolescent!
Echo repetéḑiă numaĭ sărutate . . .
Numaĭ jurăminte de sinceritate
Care sunt uitate . . .
După un moment!

Bucurescĭ, 15 August 1872.

IN GONDOLA

Cât îmĭ place, câte-odată,
In gondolă ca să sbor !
Numaĭ singur cu o fată,
In gondolă călător !

Cu o fată inocentă,
Cu doĭ ochĭ de Perusea,
Cu o ănimă ardentă
Precum e ănima mea !

Să 'ĭ vorbesc eŭ fetişiórei,
Numaĭ vorbe de amor!
Căcĭ îĭ place ănimiórei
Ast cuvênt îmbătător!

Ş'a eĭ talie subţirică
S'o 'nconjor cu braţul meŭ!
Ş'a eĭ mână mititică
In-tra mea sĕ 'ĭ o ţin eŭ!

In gondola cea uşióră
Aşia-mĭ place ca sĕ sbor,
Cu o jună fetişióră
In gondolă călător!

Bucurescĭ, Iunie 28.

PRIMUL PAS

Era sĕră ; . . . C'o fetiţă
Malul rîuluĭ urmam,
Şi cu blonda eĭ cosiţă
Eŭ mereŭ mĕ tot jucam.
Când p'un sân de desfătare
Eŭ cu mâna lunecam,
Când o gură de 'nbătare.
Eŭ mereŭ tot sărutat !

Când prin lunca cea stufósă
Amêndoĭ ne 'npiedecam.
Şi fiind nóptea umbrósă
Impreună tot cădeam ;
Şi coprinşĭ ca de turbare
Noĭ atuncĭ ne sărutam,
Şi dup' astă serutare
Impreună ne roşém !

Ne roşém şi ne roşirăm

. . . .

. . . .

. . . .

. . . .

Bucurescĭ, 1872 Iuniŭ 28.

DESPERAREA

Atâtea chinurĭ mĕ tot apasă,
Curînd ca flórea voiŭ vesteji!
Şi spun la ómenĭ, dér ce le pasă
Déc' a mea viaţă se va fini?
Nicĭ consolare nu am în lume,
Chiar rîd mulţime de cântul meŭ.
Stingete viaţă, stingete nume!
Suflete sbóră la Dumneḑeŭ!

Credjuiŭ o-dată c'a mea durere
Ea se va stinge, dér eŭ mĕ sting!
Căcĭ nu am voe, şi n'am putere,
Mórtea ce vine sĕ o resping.
O consolare de l'altă lume
Nu aflaĭ âncă la chinul meŭ.
Stinge-te viaţă, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumnedjeŭ!

In van veghiat-am fără 'ncetare
Scriind în versurĭ dulcĭ lecţiunĭ.
Lumea 'şĭ rîse d'a mea cântare,
Rîse d'a mele lamentaţiunĭ!
Şi vaĭ! nu este streina lume:
Patria-mĭ rîse de chinul meŭ,
Stingete viaţă, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumnedjeŭ!

Al meŭ părinte servit-a înse,
Servit-a ţéra unde născu;
Putu sĕ strîngă, dér el nu strînse!
In sărăcie el petrecu!

Oh! şi ce mórte îl luă dín lume!
Dér rîdeţî toţî de cântul meŭ.
Stingete viaţă, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumnedeŭ!

Veduvî avute, recompensate,
In aste timpurî sunt ne 'ncetat,(1)
Cele sărace sunt delăsate, . . .
Omul virtuţeî e insultat!
Aşia ajunge a nóstră lume . . .
Mórtea opresce cântecul meŭ.
Stingete viaţă, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumnedeŭ!

1872, Florenza (iarna)

---

(1) Alusiune la recompensele şi pensiunile acordate unor vèduve avute, pe când vĕduveî şi fiilor Generaluluî Macedonski nu li se acordă pensiunea la care avéŭ drept, prin serviciurile tatăluî lor în timp de 36 anî.

VISUL LUI NADIR

Umbrele sereĭ coperise pămêntul
Şi Nadir cu iubita sa
Asculta în selbe vêntul,
Şi ca vêntul el cânta :

„Viaţa se duce, ea sbóră iute,
„Sbóră cum sbóră o rondunea ;
„Fuge cum fuge aste minute
„Şi cum se stinge cântarea mea !

„Iubito! viaţa este ca valul
„Care s'aruncă în Ocean,
„Şi care lasă în urmă malul
„Unde dorise se stea un an!

„Viaţa fuge cum fuge norul,
„Cum fuge omul de chinul greŭ;
„Fuge maĭ iute decât amorul
„Ce gust cu tine sufletul meŭ!

„Ah! viaţa este prea 'nşelătóre,
„Astă-ḑĭ în lume încă trăeştĭ,
„Şi mâine póte strĕlucitóre,
„Colo pe cerurĭ sĕ strĕluceştĭ.

„Privesce stéoa care streluce,
„Privesce-o bine iubita mea;
„Sufletu-ţĭ póte că se va duce
„Se strĕlucéscă în acea stea!

„Privesce încă, dragă fiinţă,
„Privesce stéoa ce maĭ vĕd eŭ . . .

„Ce fericire! căcĭ am credinţă
„Că stéoa ceia drept locuinţă
„O va alege sufletul meŭ!

„Şi vedĭ că este apropriată,
„De stéoa 'n care veĭ strĕluci!
„O vină mórte, vină îndată,
„Cu fericire pot a muri!

Geneva, 1871 Octobre.

PRIN SELBEA 'NTUNECÓSA

Imĭ place către séră prin selbea 'ntunecósă,
Sĕ şed lîngă un arbor, se cânt şi se privesc!
S'ascult a Filomeleĭ cântare armoniósă,
Ş'a celor-lalte paserĭ, concertul îngeresc!

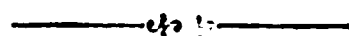
S'aud murmurul dulce al apeĭ cristaline,
Ce printre florĭ şi iarbă se scurge 'ncetişior;
Să vĕd radiele luneĭ plăcute ş'argentine,
Venind se se reflete în micul rîuşior.

Să 'mĭ vĕd d'asupra frunţeĭ plutind strĕlucitóre
A stelelor lumine, icĭ colo peste cer,
Şi 'n juru-mĭ umbra nopţeĭ aşia de 'ncântătóre
Ce 'n lume respândesce tăcere şi mister!

Atuncea cât îmĭ place sĕ 'mĭ uit d'acéstă viaţă!
Chiar rĕtăcind prin selbe să 'mĭ uit că eŭ respir!
Ér numaĭ câte-odată din creierĭ-mĭ pe faţă
Să se reflecte încă vr'un dulce suvenir!

Şi ast-fel sĕ trec nóptea prin selbea 'ntunecósă!
Nutrindu-me cu aerul îmbălsămit de florĭ!
Sĕ 'mĭ uit presenta viaţă, atât de durerósă,
Căcĭ eŭ o voiŭ relua-o în revărsat de ḑiorĭ!

Bucurescĭ, 1872 Iunie 13.

SINGURA-MI CONSOLARE

Vioréoa înfloresce,
Selbea iute înverḑesce,
Primă-véra a venit!
Filomela dulce cântă;
Păsărica se avântă
Peste câmpul înflorit!
Tot e vesel, şi natura,
La ferice pe toţĭ chiamă;
Eŭ sunt însĕ creatura
Ce chiemăreĭ nu dă sémă.

Eŭ sunt un nenorocit!
Desgustat şi de plăcere,
Căcĭ suspinul de durere
Vaĭ, acum m'a biruit!
Eŭ sunt Dómne o fiinţă
Ce-'n amor avuiŭ credinţă,
Dér amorul m'a 'nşelat.
Eŭ credu̦ĭ în amiciţie,
Maĭ credu̦ĭ şi în justiţie
Inse ea m'a despoiat!
Amiciţia m'a trădat!
Şi eŭ maĭ trăesc în lume
Şi maĭ pot a maĭ cânta.
Sunt gonit şi al meŭ nume
Mulţĭ cătară-a-'l calomnia,
Mulţĭ în loc a m'ajuta
Grópa mea vor a săpa!
Inse ceĭ cari-o lucréd̦iă
Dumned̦eŭ are sĕ véd̦iă,
Eĭ într'însa vor cădea!
Dér nu voiŭ eŭ resbunare,
A mé dulce consolare
E gândind la viitor,

Când c'o singură strigare
Va striga acest popor :
Jos tiranii ce oprimă
O naţiune mult sublimă,
O naţiune de Românĭ !
Jos acuma tirania !
Sus dreptatea şi frăţia !
Jos infamilor păgânĭ ;
Jos voĭ ómenĭ de nimic,
Boerĭ marĭ cu suflet mic !
Boeria a sburat,
Cruda crimă-a încetat !

Geneva, 1871 Octombre 5.

ADIO

Adio câmpurĭ, Adio délurĭ, Adio văĭ!
Adio ómenĭ şi bunĭ şi rĕĭ!
Adio arbor şi păsĕrică şi fluturel!
Adio ţie albule miel!
Mĕ duc departe în ţĕrĭ strĕine,
Şi ḑic cu pieptul plin de suspine:
Adio Lună din ţéra mea
C'aicĭ frumósă nu te-oĭ vedea!

PLANSUL AMANTEI

Nu maĭ am nicĭ lacremĭ se maĭ pot a plânge,
Nu maĭ am simţire şi ea m'a lăsat!
Ochiĭ meĭ acuma se înécă 'n sânge,
Corpul meŭ slăbesce, mâna mi-a 'nghieţat!

Vino dragă mórte, vino dér maĭ iute,
Nóptea se apropie, nu voiŭ s'o vĕd eŭ,
Căcĭ ea-mĭ reaminte dulcile minute
Când şedém pe braţul amantuluĭ meŭ!

Dér acum amantu-mĭ nu e lîngă mine,
El este departe în un loc strein!
El s'a dus acolo, vaĭ, şi nu maĭ vine;
Ḑece anĭ aprópe e de când suspin.

Singură din légăn am intrat în viaţă,
Singură acuma póte c'o sĕ mor!
Mórtea étă vine. — Până diminéţă
Va pluti ferice sufletu-mĭ pe nor!

Ce vĕd ênsĕ Dómne? . . . O fantomă este?
Séŭ é a luĭ umbră ce vine aci?
Séŭ acum iubitu-mĭ póte că soseşte!
O! vin lûngă mine nu voiŭ maĭ muri!

Dómne ce ferice! . . — Dă-mĭ o sĕrutare,
Mâna-mĭ ĭngheţată ér s'a încălḑit! . . .
Insĕ ce verşĭ lacrĕmĭ plin de întristare?
Vino lûngă mine, amantu-mĭ iubit!

Tu eştĭ, tu eştĭ dragă, nu e nălucire!
Tu eştĭ lûngă mine şi eştĭ întristat,

Vaĭ! ênsĕ e scurtă orĭ-ce fericire!
Vino lûngă mine. Mâna mi-a 'ngheţat!

Şi l'aste cuvinte muri juna fiinţă, . . .
Amantu-'ĭ remase şi el nemişcat,
Şi corpu'ĭ cel june dup'a luĭ dorinţă
Lûng'a luĭ amantă a fost mormêntat!

. . . .
. . . .

Acolo unde cerul se află maĭ senin
Pe un mormênt doĭ arborĭ acuma se înclin;

1865.

NOTA. Acéstă poesie să nu credĭ, Lectore, că eŭ o ţin drept bună şi că nu-ĭ vĕd erorile de care e plină, dér fiind că este compusă la etatea de 12 anĭ, şi prin urmare, una din primele melle încercărĭ, am publicat'o făr a o corege.

CANTEC

Viaţa-mĭ simt că mi se stinge,
Dér cu tine voĭ se mor;
Oh! te rog nu mĕ respinge
Angel dulce de amor!

Viaţa-mĭ simt că mi se duce
Ca şi apa ce-aŭ fugit!
Ca şi fulgerul ce luce
Aşia iute-am vieţuit!

Acum étă âncă june,
Vedĭ iubito voiŭ muri!
Ca un sóre ce apune
In mormêntu-mĭ voiŭ peri!

Viaţa-mĭ simt că mi se stinge
Dér cu tine voiŭ sĕ mor!
O! te rog nu mĕ respinge,
Angel dulce de amor!

Dupĕ dulcea ta guriţă
Dă-mĭ balsam la rana mea!
Vino 'ndată, vin fetiţă,
Vino tu m'aĭ vindeca!

Ér pe sînul teŭ de spume
Lumea 'ntrégă aşiŭ uita,
N'aşiŭ maĭ vrea se ştiŭ de lume,
Aşiŭ vrea tot a sĕruta!

1867.

*
* *

Nimic n'aştept aicea, nicĭ glorie nicĭ mărire,
Nicĭ prin a mé cântare ca sĕ'mĭ fac nemurire
Acum nu maĭ doresc!
Ér décă câte-odată a mea Lyră suspină
Nu este pentru lume ci ânima mea plină
Nu pot ca se opresc!

Cercaĭ sĕ'mĭ deschid cale prin aste cântecele,
Amiciĭ meĭ cu toţiĭ aŭ rîs amar de ele!
Nu voiŭ ca sĕ maĭ cânt!
Decât când este nópte şi când mugeşte vêntul,
Când nu m'aude nimenĭ 'mĭ se 'ndoeşte cântul
Căcĭ el se pierde 'n vênt!

1870, Viena.

SUNETELE BATALIEI

Bomba tetună
Precum în furtună
    Tună!
Sabia lovesce
Omul răcnesce,
    Glónţele
    Sfîrăie
    Vîjăie
    Bombele!
Tunul detună
Precum în furtună
    Tună!

1872, Bucurescĭ.

OCHILOR VERDI

Ochĭ albastri orĭ şi unde
Printre cânturĭ întâlnescĭ;
Dér de ochĭ c'a măreĭ unde
Nicăcrĭ n'aĭ se citescĭ!
Eŭ voiŭ însĕ o cântare
Ca sĕ fac ochilor verḑĭ,
Căcĭ rivalĭ dênşiĭ nu are;
Ochĭ maĭ dulcĭ nicĭ că maĭ veḑĭ!

Ochĭ albastri se găsesce
Orĭ şi unde veĭ căta,
Inse eĭ nu maĭ lucesce
Treĭ-ḑecĭ anĭ d'or numĕra!
Se domnéscă mult nu póte,
Eĭ suut ca o perusea
Ce la aer când o scóte
Nu remâne tot aşia!

Pentru-acésta o cântare
Am făcut ochilor verḑĭ,
Căcĭ rivalĭ dênşiĭ nu are!
Ochĭ maĭ dulcĭ nicĭ că maĭ veḑĭ!

Bucurescĭ, 1872 Iuliŭ 22.

SCRIITORUL

POEMETA — SATIRA

In astă capitală, în vechiul Bucurescĭ,
Ce lume feliurită pe strade întâlnescĭ!
Colea mulţĭ din junime, ce critică mereŭ
Si dênşiĭ nu trecură măcar nicĭ prin liceŭ.
Junime vestmântată cum e maĭ elegant,
Ce pórtă la cămaşe butonĭ de diamant,
Si ce ridică capul în guleru-ĭ scobit,
Precum face un rege, ce-odată a împărăţit!
Dér însă dacă'n urmă, de ea cerĭ informare,
Iţĭ spune orĭ şi cine că n'are demâncare!
C'acesta şi c'a celalt, e vr'un scriitoraş
Si, că de şi este al Statuluĭ slujbaş,
El îmblă sĕ înşele pe vre-un nenorocit
Ca s'aibă pe la birturĭ ce-va de cheltuit!
Căcĭ din grădine publicĭ, sĕ póte se lipséscă
Când are obiceinl sĕ nu obicĭnuiască ?!
Dar însă şi acolo mult timp nu se opresce ;
Ţări pre croitoru-ĭ, ş'apoĭ dómne păzesce!
Căcĭ a 'nşelat hăinariul, ast mândru scriitor
Si până la cămaşe, la toţĭ este dator.
Dator prin cafenele, dator pe la hăĭnarĭ,
El datoresce încă, chiar până la cismarĭ.
Si când pre aceştĭ ómenĭ pre stradă'ĭ întâlnesce
La toţĭ el le dă mână, şi dulce le vorbesce!

Apoĭ déca amici'ĭ acestea aŭ ȡărit
De locŭ strigă : fraţie!... Să face ipocrit!
S'acestea cu o voce, aşa de încântătóre
In cât şi noĭ l'am crede, a libertăţiĭ flóre.
El însă'mĭ dă cu cotul, de eŭ 'l întâlnesc,
Si'n capu'ĭ sec 'şĭ ȡice: Nimic nu'ĭ datoresc!
Sĕ fiŭ dér boer mare!... Destul mic Scriitor
Sunt cu ceĭ-alţĭ ómenĭ la care sum dator.

II.

Un tîner de aceia, maĭ sus menţionat,
Vĕȡêndu'şĭ starea pungeĭ îşĭ cată de 'nsurat,
Căcĭ el avea şi némurĭ de viţă boeréscă
Si-n case tot alese putea ca să trăiască.
D'aceea acest tînăr, credea cu drept cuvênt:
Că fată să'l refuse, nu s'află pe pămênt.
Apoĭ avea figură, era cam frumuşel
Şi pentru c'avea fóme, tras ca prin inel.
Mustaţa lungă négră cu fală răsucită
Asiguraŭ băiatul de-o plină reeşită.
Şi ochiĭ dupe gustu'ĭ, amorŭ reflecta . . .
O fată l'aste tóte maĭ póte resista!!

III.

In adevĕr o dată. Mariţa cea frumósă
Il vede şi de dênsul devine amorósă.
Eşise mitica abia din pensionat,
S'acolo ce romanţurĭ ce nu a fabricat!
„Un tînăr... o trăsură fugind în góna mare
Şi dênsa înăuntru... cn vis de încântare!

Doĭ ochĭ care înótă în lacrimi de amor;
Ce dulce voluptate, ce vis îmbătător!
S'acestea ş'alte multe gândirĭ din pensionat,
In sânul fetişórei, se grămădeaŭ turbat!
In cât când scriitorul, amor iĭ declară
Abia că sĕ opuse... când el o sărută!

IV.

Ş'a consumat amorul, şi n'a fost resistenţă...
De strigăte şi lacrimĭ, de tot fuse absentă
Un lucru pên acuma, ce nu s'a maĭ vĕḑut:
Femeĭ ca se nu plângă în ora de căḑut..
Dér ce vreţĭ, Scriitorul remâne Scriitor.
El nu este fiinţă... E angel de amor.
Mariţa însă acuma, să'l ea vrea de bărbat,
Şi ea are o ḑestre, ce nu'ĭ de lepădat!
Se duce dér amantu de ḑestre înveselit
Se ceară de soţie, angelu'ĭ pre iubit!
Spunênd că e de familie, că are starea luĭ,
Că e dator, lectore, se nu te ducĭ se spuĭ.

V.

In casa boeréscă logodna s'a 'nceput,
S'adună lume multă, cum nu s'a maĭ vĕḑut!
Şi musica resună şi danţul se învârtesce,
Dér ómenĭ o mulţime la pórtă chiar sosesce
Si toţĭ în gura mare înjur pe Scriitor.
Aceştia-s creditorĭ... cismarĭ şi croitorĭ;

Birtaşĭ sunt o mulţime, e ş'o spălătorésă;
Ce ómenĭ la logodnă, tot lume de-a leasă!
Eĭ intră, suie scara... Ajung în salonaş,
Amară-'ţĭ este sórta, sărman Scriitoraş!
Salonul plin de lume, de strigăte resună:
Afară eşiţĭ mojicilor, boeriĭ toţĭ tună !de

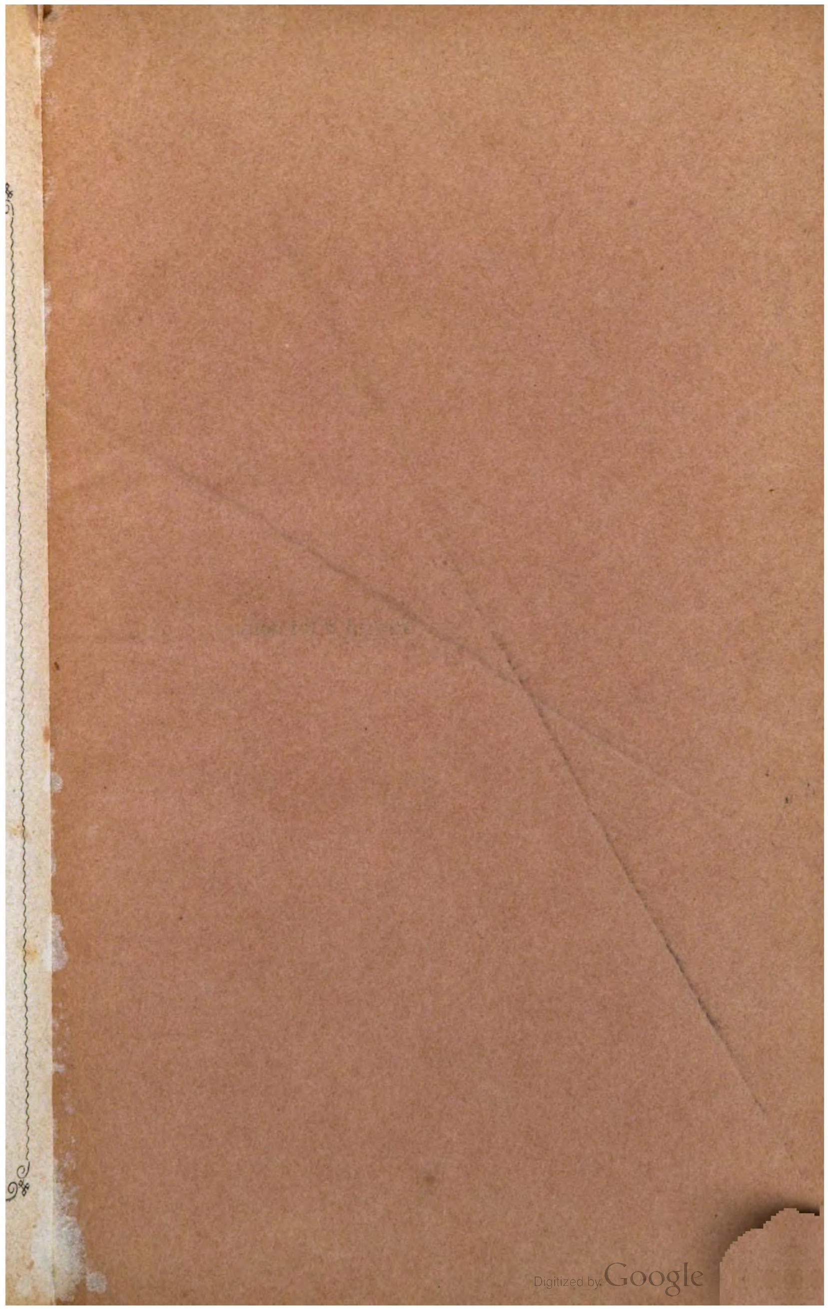
VI.

E lumea indignată de cutesanţa lor,
Dér lucru se esplică, şi vaĭ de Scriitor.
Toţĭ rîd amar cu hohot, Mariţa'ĭ leşinată.
Pe casa boeréscă o! ce grosavă pată!
Părintele fetiţeĭ nebun e de necas !...
Cucóneĭ de ruşine plesnesce al eĭ obras.
Si ce e maĭ mult încă mojiciĭ n'aŭ plecat
Ci unul dintre dînşiĭ ast-fel a cuvântat :
„Boerule ia séma, ca şi o altă dată
„Pe nume, se nu ţĭ cadă, aşa de mare pată,
„Căcĭ, find-că cuconiţa a fost în pensionat,
„D'un tînăr ca acesta, ea s'a înamorat!
Dicênd aste cuvinte, plecară de aci,
Logodnicu printr'înşiĭ abia, abia fugi
S'acum îşĭ plânge sórta, sermanul Scriitor!
S'acuma pe la orĭ-cine, el tot este dator!
Cât despre acel părinte povaţa ascultă :
„Copiĭ în pensióne, d'atuncĭ nuşĭ maĭ dă.

. . . .

Eŭ terminând acésta, mĕ simţ încă dator
Se spun că mulţĭ s'asémăn cu mandru'mĭ Scriitor.

FINE

Prețul 3 leĭ noŭĭ.

